

[Aksel Larsen.]

delers med andre; noget bevis for dem er ikke ført.

Hvad angår Østtysklands såkaldte oprustning, kan jeg som tilføjelse til, hvad det ærede medlem hr. Alfred Jensen allerede har sagt, komme med nogle citater, som jeg ikke har hentet fra noget kommunistisk tidsskrift, men som jeg har hentet fra borgerlige amerikanske og engelske tidsskrifter og blade. Jeg anmoder den højtærede formand om tilladelse til at bringe to korte citater. Det ene er fra „U. S. News and World Report“ af 15. december 1950, det er altså adskilligt senere end denne fantasifulde protokol fra det fantasifulde vesttyske socialdemokratiske tidsskrift. Der står heri:

„Såvidt US og britiske militære eksperter i Frankfurt kan se, er der intet tegn på nogen opbygning af sovjetstyrker i Østtyskland“.

Det var „US News and World Report“ af 15. december 1950.

I „Reynolds News“ — og der er vel ingen, der kender en lille smule til forholdene, der vil nægte, at dette er et yderst seriøst organ — skriver journalisten Basil Davidson:

„Man har officielt påstået, at genoprustningen af Vesttyskland er blevet nødvendig på grund af russernes genoprustning af Østtyskland. Men russerne har ikke bevæbnet andet end en politistyrke, kaldet Bereitschaften, hvilket, selvom den er veludrustet, er noget meget forskelligt fra den slags hær, generalerne von Speidel og von Heusinger tænker på. Og hvor meget man end misbilliger deres eksistens, så udgør disse Bereitschaften i dag ikke over 60 000 mand. Som militær styrke er de ikke egnede.“

Det var „U. S. News and World Report“, 15. december 1950, og det var „Reynolds News“, 31. december 1950, der giver denne bedømmelse af det, man kalder Østtysklands genoprustning. Så tror jeg, vi kan forlade det tema som undskyldning for det, man nu vil have rigsdagen her til at beslutte vedrørende Vesttyskland.

Det ærede medlem hr. Elgaard spørger, om taler, der afveg så stærkt fra sovjetlinien, som kommunisternes taler her afviger fra de atlantiske partiers linie, kunne holdes i Østeuropas lande i dag. Ja, det kommer an på, hvad de drejer sig om. Her taler vi kommunister for freden imod krig, og det er man forbitret over. Den almindelige indstilling er den, som har givet sig udtryk over amerikanske radiostationer, der

en tid lang havde for vane at afbryde udsendelsen hver halve time for at sige til lytterne: Hvis nogen ringer på Deres dør og taler om fred, så hold ham fast og tilkald politiet. Det er ikke langt fra, at man søger at opgejle, ja, tildels har opgejlet en sådan stemning i hvert fald i visse kredse herhjemme. Men hvis man i Sovjetunionen eller folkedemokratiske lande holdt taler, hvori man ophidsede til krig, udtalte sig om ønskeligheden af krig og af snarest muligt at få smidt atombomber over fremmede landes byer, ville det naturligvis gå den pågældende taler meget ilde, for sådan krigsagtation er ikke tilladt i den del af verden — det er netop forskellen på det, man kalder den vestlige verden, og det, man kalder den østlige verden. I den vestlige verden kan man frit holde sådanne taler, og jeg skal genopfriske det ærede medlem hr. Kristen Ambys hukommelse ved at gøre opmærksom på — hvad jeg allerede har nævnt uden dog ved den lejlighed at have citeret ved hånden, og hvad det ærede medlem hr. Kristen Amby forsigtigvis ikke svarede på —, at USA's vicekrigsminister Paul Griffith i et radiointerview den 7. juni 1950 dels gjorde sig til talsmand for, at hvis storkrigen skulle komme, skulle man ubetinget bruge atombomben og brintbomben, dels oplyste, at under en samtale, han i 1947 havde haft med præsident Truman, havde han foreslået denne at lade nedkaste en atombombe, som han sagde „et eller andet sted i Rusland“. Det var vicekrigsminister Griffith. Og det ærede medlem hr. Kristen Amby, som påstår, at aldrig nogensinde har nogen amerikansk statsmand talt om ønskeligheden af krig eller lignende, kan tænke over dette.

USA havde en marineminister, Francis Matthews, som i en tale erklærede — jeg beder om formandens tilladelse til at citere det, det er ikke langt —:

„For at skabe fred i verden må vi være beredt til for en hvilken som helst pris — selv for en ny krigs pris — at gennemtvinge et samarbejde til fordel for freden Man vil betegne vort program som imperialistisk aggression, men vi vil kunne modtage dette skældsord med rolig samvittighed, thi en fast fredspolitik, som lader de sande demokratier optræde i en rolle, der er ny for dem — nemlig som indledere af en angrebskrig — vil gøre os fortjent til den stolte og populære titel at være de første angribere for freden.“

Den slags taler holdes af ansvarlige statsmænd i den vestlige verden. Om ansvarlige eller uansvarlige folk forsøgte at holde den